

Basni.

Spisal Janko Polák.

III.

Lepega dne je priredil lev svojim podložnikom imenitno gostijo.

Došli so vsi. Nihče se ni hotel zameriti mogočnežu.

Rujno vince je živalim in zverinam razvozljalo jezike in postale so glasne.

„Mir!“ je zapovedal lev.

Po gostišču je zaplul mučen molk.

„Željan sem petja!“ je nadaljeval po kratkem molku. „Kdor izmed vas mi bo zapel pesem, ki mi bo ugajala, ga nagradim carsko“ . . .

Po gostišču je zaplul mučen molk.

Kar se prerije skozi vrste lisica. Ponižno se pokloni in začne peti . . .

Pela je o mogočnosti in pravičnosti levovi.

Pesem je ugajala vsem.

Tudi lev je kazal prijazen obraz.

In lisičina pesem je zvenela dalje in izzvenela v konec, da bodo živali kljub levovi pravičnosti še najbolj varne pred njegovo mogočnostjo šele tedaj, ko bodo lahko posedale na njegovi koži.

Živali so zatrepetale in čakale trenotka, da raztrga lev lisico na drobne kose.

Pa lev je dejal:

„Pela si resnico! . . . A vеди, da kolje resnica v oči! . . . Teško mi jo je požreti! . . . Toda dejal sem, da pevca, ki mi bo zapel primerno pesem, nagradim carsko! Pesem mi je slučajno ugajala! . . . Kaj torej želiš?“

„Pusti mi življenje!“

„Naj bo!“ je nadaljeval lev. „Zaslužila si vsled svoje odkritosrčnosti, da bi te raztrgal na drobne kose!“ Toda dejal sem, da pevca nagradim carski! . . . In pesem mi je slučajno ugajala! . . . idi!“

In lisica je izginila med vrstami.

Živali pa so se čudile milosrčnosti svojega mogočnega in pravičnega kralja.

